

skoro podobna Kranjicam, a na glavi ima snežnobelo čepico, skrbno poglajeno in likano, kakor je navada na Nizozemskem.

„Goeden dag, jungjuffrow!“¹⁾ To je hitro povedano v pravilni holandsčini. Azdaj pride težava. Jaz zberem vse koščke holandskega jezika, kar sem jih mimogrede pobral tuintam. A ona mi kmalu razodene, da ne — razume nemškega. Jaz forej niti tega nisem dosegel, da bi bila ona vedela, da govorim njen jezik! Pa sva se vendar

tal — in s to vlečko se nisem mogel nikdar sprijazniti ter sem se ji kazal vedno sovražnega — vendar mi je jako ugajalo njegovo resno, premišljeno govorjenje, ki kaže moža z globokimi nazori in visoko izobrazbo.

Nemščina mu je šla trdo, kakor bi orehe trl. „Pri nas ne govorimo nikdar nemško“, se je izgovarjal. In ker je šla meni holandsčina se mnogo slabje, sva sklenila kompromis ter govorila francosko. To pa mu je šlo gladko, kakor rojenemu Francozu. Na zapadu sploh nemščina nima več tal; holandsčina se dviga ter ima že veliko književnost. Kot svetovna jezika pa v zapadnih

AMSTERDAM: CERKEV SV. NIKOLAJA IN PRINS-HENRIKS-KADE.

kmalo toliko sporazumela, da sem prišel v sprejemno sobo, in čez nekaj trenutkov mi je sedel nasproti sam monsignor Eygenraam.

Jako inteligen ten mož je ta sivolasi, bolelni gospod v modroobrobljenem talarju. Njegov talar ima sicer po holandski in belgijski šegi majhno vlečko, katera se zunaj cerkve zaviha in pripne, da se ne dotika

¹⁾ Goeden (izg. guden) dag, jungjuffrow (izgovori jungjuffrau = dober dan, gospodična.

krajih nemški jezik izpodrivata francoščina in angleščina.

„Od mene ne boste mnogo izvedeli“, dejal je na moje vprašanje. „Leta in leta sem se trudil, a naporno uredniško delo mi je uničilo živce. Zbolel sem nevarno in moral zapustiti javnost. Zdaj delujem v tem mirnem zavodu in se krepim za nadaljnje delo. Iz novejšega časa ničesa ne vem in ne smem vedeti.“